

ЗА КРУШАТА И ТОЯГАТА

Тѣ бѣха трима нераздѣлни другари: Кирчо, Мирчо, и Тирчо. И толкова си приличаха, че всѣки ги смѣташе за братя. Само че, който ги видѣше, веднага казваше:

Кирчо пуши тютюнъ.

Мирчо разваля птичитѣ гнѣзда.

Тирчо обича да краде.

Наистина, човѣкъ не би могълъ да завижда на бацитѣ имъ. А, все пакъ, бацитѣ имъ ги обичаха и търпѣха. Съветваха ги, опъваха имъ ушитѣ, когато съветитѣ не помагаша, наказваха ги, гладни ги държаха, въобще, мъчеха се да ги поправятъ.

Тѣ се събираха всѣка вечеръ и дълго приказваха, какви мѣрки да взематъ, за да се промѣятъ синоветѣ имъ.

И, ето, една вечеръ, докато загриженитѣ бащи мислѣха, що да сторятъ, при тѣхъ дойде дѣдо Божилъ Столѣтникътъ — най-стариятъ, най-умниятъ и най-мъдриятъ човѣкъ въ селото.

Той послуша, какво приказватъ горкитѣ бащи, позасмѣ се, поглади бѣлата си като снѣгъ брада и рече:

— Лесно, лесно! Това е малка беда! Отъ млада фиданка, какъвто обръчъ искашъ, такъвъ ще стане.

Азъ ще ви поправа момчетата.

Следъ тази вечеръ дѣдо Божилъ Столѣтникътъ започна да следи тримата нераздѣлни другари.

Въ недѣля на хорото, когато цѣло село бѣ излѣзло да гледа, какъ се забавляватъ младежитѣ, дѣдо Божилъ тихичко се приближи до Кирча и пушна въ джоба на потуритѣ му голѣмо парче запалена праханъ.

Задимѣ праханътъ, подпали се шаека, опари се Кирчо, запищѣ и хукна да бѣга:

